

Tilfælde af Død. Under Legemsbestadigelse er det igen fastsat for Tilfælde af ophørende Bestaffenhed og for Tilfælde af blivende Bestaffenhed. Dagpengene fastsættes til at andrage mindst Stedets Dagløn for en almindelig Arbejdsmand eller Arbejds kvinde, dog i intet Tilfælde under $\frac{2}{3}$ af den tilstedekomnes faktiskste Arbejds løn i Ulykkestilfældets Øjeblik. Det er, synes jeg, en baade passende og rimelig Dagpenge, som her gives. Hvis Legemsbestadigelsen er af blivende Bestaffenhed, faar den vedkommende først for 26 Uger Dagpenge, og dernæst faar han endelig en fast Pengesum. Denne Pengesum fastsættes af Arbejdsraadet, hvorimod der om Dagpengene kan træffes Overenskomst med Arbejdsgiveren. Er det en privat Arbejdsgiver, træffes Overenskomsten selvfølgelig med ham, er det derimod det offentlige, træffes det med Kommunalbestyrelsen. Kun hvor Enighed ikke kan opnaas mellem Parterne, kunne de gaa til Arbejdsraadet, og den Part, som Arbejdsraadet skønner har haft Ret, kan der da paalægges en Mult, for Arbejdsgiverens Vedkommende af indtil 150 Kroner, for Arbejderen's af indtil 25 Kroner. Derimod skal selve Forsørgelsesbeløbet — det Beløb, der skal udbetales, naar Legemsbestadigelsen er af vedvarende Bestaffenhed, og i Tilfælde af Død — fastsættes af Arbejdsraadet, og dette har her en ikke ganske ringe Myndighed — hvad det da ogsaa bør have, thi et Lovforslag kan ikke træffe Reglementer for alle mulige Tilfælde, som vise sig i Livet. Dette er umuligt! Livet er saa mangfoldigt, og Lovgivningen saa enkel, at de ikke ville komme til at passe sammen. Der maa man overlade noget enten, som det er foreslaaet i det Lovforslag, vi tidligere have haft til Behandling her i Dag, til Administrationen af en Statsanstalt eller til et saadant Arbejdsraad, som her foreslaas oprettet. Skal man imidlertid træffe Valget mellem to saadanne Institutioner, er jeg intet Øjeblik i Tvivl om, hvad jeg vælger, saa vælger jeg Arbejdsraadet. En saadan Administration vil nemlig i de allerfleste Tilfælde, ligesom næsten overalt, hvor der er Statsdrift, komme til at sidde og vælge efter de for den givne Reglementer. Derimod vil et Arbejdsraad og navnlig et Arbejdsraad som det, der her foreslaas, ganske anderledes se paa det praktiske Livs Krav. Den Myndighed, som ifølge § 8 tilkommer Arbejdsraadet, naar det skal fastsætte Beløbet's Størrelse, er jo ikke lille; der skal tages Hensyn til Omfanget af Arbejdsbevne's og den deraf afhængige Forsørgelse's Forringelse, og der skal tages Hensyn til alle Omstændigheder ved Ulykkestilfældet, herunder ogsaa

baade til de af Arbejdsgiveren foretagne eller undladte Foranstaltninger til Undgaaelse af Ulykkestilfældet og til den tilfaldkomnes egen Fremgangsmaade. Den Myndighed, som bliver lagt i Arbejdsraadet's Hænder, er altsaa, som sagt, stor, men jeg tror, at dette er den mest praktiske Måade at løse Spørgsmaalet paa; jeg tror ikke, det kan løses gennem Bestemmelser i selve Forslaget. Der skal ikke tages Hensyn til, om den Familie, som den vedkommende efterlader sig, er stor eller lille. Forslaget er jo bygget paa, at der skal gives en Slags Erstatning for den Forringelse i Arbejdsbevne's, som indtræffer ved Ulykkestilfælde, og den er ikke bygget paa at staa de efterladte Pension i Forhold til deres Antal. Og jeg tror i Virkeligheden ogsaa, at det, som Lovforslaget her siger, er rigtigt. Der kan naturligvis indvendes mod denne Ordning, at den vedkommende blot kan efterlade sig en Enke og maaske en helt ung Enke, men ingen Børn, og saa er det jo en Gevinst for hende, at hun faar 2,400 Kr.; der kunde vel være Grund til ikke at give hende dette Beløb, thi der er ikke saa stor Trang her som, hvor der sidder en ældre Enke med en hel Flok Børn, og der kunde i alt Fald, hvis den vedkommende gaar hen og gifter sig, være Grund til at tage Beløbet fra hende. Alt dette kan siges, men jeg tror ikke, det er rigtigt, at man tager Beløbet fra en saadan Enke, naar hun gifter sig igen, thi man vil derved kun forhindre Egtestab og opfordre Folk til at leve paa polst, som man kalder det, og det skulde man ikke besætte sig med. Jeg tror, at man kan gaa ud fra, at, hvad enten den Arbejder, som er omkommen ved et Ulykkestilfælde, efterlader sig en eller mange, vil det Forsørgelseskrav, som her er foreslaaet, i alle Tilfælde træffe et meget rettere Princip, end naar man kom til at staa og veje de efterlevendes Antal og mulige Trang.

Saa, jeg skal ikke dvæle vidtløftig ved alle Forslagets Bestemmelser, det er ikke min Mening. Der er imidlertid blevet sagt, her under den foregaaende Forhandling, at naar man kommer til Afsnit II., er det saa uforstaaeligt, at det kommer til at løbe rundt for en, naar man læser det, og jeg vil dog derfor, inden jeg slutter, omtale Afsnit II. Dette Afsnit er slet ikke saa uforstaaeligt. Det kan godt være, at mange ærede Medlemmer, naar de have læst Forslaget igen, have faaet det Indtryk, at der her var noget, som de ikke rigtig forstode. Naar man imidlertid ser nærmere efter, er det slet ikke saa uforstaaeligt. Det, som gør, at ærede Medlemmer mange Gange finde det uforstaaeligt, er